Ч. 174 Пятниця 4 (17 серпня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Гостина дра Кербера в Ішли. — Події в Хіні.— Японія супротив хіньскої справи.)

Велику вагу приписують послідній гостині президента міністрів дра Кербера в Ішли. Як кажуть, мало там прийти до важних рішень в справі скликаня парляменту і дальшого становища правительства. Іменно кажуть, що Рада державна буде скликана при кінци вересня або з початком жовтня, але лиш під тим услівєм, коли правительство буде пересьвідчене, що палата покаже ся спосібною до нарад. В тій цїли розпічнуть ся ще в серпни переговори з провідниками парляментарних сторонництв. Правительство рішучо відступило від наміру накинути парляментови і язикові закони і реґулямин палати; не хоче уживати ніяких средств противконституцийних. Розвязанє палати уважає правительство неполітичним средством, бо оно принесло би лиш ще більше роз'яренє. Розходить ся поки-що о перенесенє точки тяжкости з поля політичного на суспільно-економічне. Отже предкладають, щоби не творити постійної більшости, лише дбати о тимчасове порозуминє всіх великих сторонництв, аби привести палату до успішної праці. Национальні справи мають бути відложені на друге місце. Др. Кербер нараджував ся вже в Ішли з бар. Хлюмецким і директором цісарскої канцеляриї Шіслем. Цїсар приймив дра Кербера дуже ласкаво і вповнив єго о своїм довірю. — Орґан Молодочехів Narodni Listy жадають розвязаня палати послів.

Француский міністер Делькассе одержав від посла Пішона депешу з 9 серпня, в котрій сказано, що цунлїямен завідомив послів в Пекінї, що Лїгунчанови поручено розпочати мирові переговори. Однако треба спитати, як можна запускати ся в переговори, доки дипльоматичне тїло не одержить назад своїх прав і заки хіньскі войска не відступлять від облоги посольств. Колиж ті переговори мали би спинити похід союзних войск на Пекін, то посли напевно попадуть в руки Хінців. Тепер ми засуджені — кінчить телеґрама — на так малопоживи як в часї военної облоги. Поки-що маємо ще кіньске мясо, риж і хліб які вистануть нам на 15 днів. Хінцї і дальше стріляють на посольства. — Такі самі депеші поприсилали і посли инших держав своїм правительствам.

Перебуваючий тепер у Відни австро угорский посол в Пекінї, бр. Чікан в розмові з одним журналїстом заявив, що по єго думцї посли в Пекінї будуть дальше поступати так згідно, як дотепер. Они або одноголосно ухвалять, що не довіряючи даваній Хінцями поруцї для безпечного від'їзду до Тієнтсіну, лишають ся в Пекінї, або всї разом виїдуть. Бр. Чікан надїє ся, що й в будучности не наступить роздвоєнє між послами, котрі доси так згідно поступали. — На питанє в справі мирових переговорів, посол відповів: Уважаю дві слїдуючі справи яко такі, що самі з себе випливають: Насамперед треба розслідити, чи цивілізовані держави взагалї будуть поважно числити ся з повновластию Лїгунчана, бо питанє, хто єму дав повновласть до таких переговорів. Доси не знати, хто в Пекінї рядить: леґальний цїсар, чи князь Туан? Впрочім — хоч би з повновластию Лїгунчана треба числити ся як з реальним чинником, то цивілїзовані держави взагалї не можуть зачинати мирових переговорів так довго, як довго їх войска не стануть в Пекінї. Успішний мир можна допера в Пекінї подиктувати.

Спершу коли вибухла хіньска ворохобня заявили держави, що будуть жадати передусїм відшкодованя від Хіни за шкоди і кошти, які мали з причини ворохобнї. Тепер же коли дійшло аж до війни з Хіною, заявляють ті самі державы охоту до забору хіньских країв. Тому цікаво, як дивить ся на ту річ сусідка Хіни Японія. В тій справі заявив японьский посол в Льондонї таке: „Одинокою державою, котра до тепер може отверто заявити, що не бажає війни з Хіною ані не хоче робити територияльних добичий на кошт хіньскої держави, є Японія. Наша цїль инша. Ми образуємо рікрічно в наших наукових заведенях сотки молодих, спосібних Хінців і знаємо, що они колись утворять в Хінї сильне сторонництво, котре буде бачити будучність жовтої раси в тїснім союзї межи Хіною а Японією. Отже коли ми вислали 30.000 війска до Хіни, то лише задля поборення анархії, яка там запанувала. Однак ми переконані, що ті самі війска, що тепер штурмують китайскі становища, будуть признані леґальним правительством в

---

3)

Моя перша подорож, моя перша лож.

(З француского — Альф. Додета.)

(Дальше).

Потребую собі лиш пригадати на то, аби пізнати, який я сьмішний був тоді, видаючи себе за поважного і досьвідного молодця, між тим як я був малий, марний, дійстний мамин син, що ні одного дня не був поза родинним домом.

Оба малі Монпелїярцї, з котрими я на покладї знов зійшов ся, не відступали від мене і прислухували ся цікаво моїм видуманим оповіданям. Але яка то віруюча і одушевлена публика були ті вояки: артилєристи, піхотинці, стрільці, жуави, що обступивши мене на переді корабля, де я з Леонсом цілий день пересиджував, сьміяли ся і дивували ся над моїми вигадками, і всьому вірили, не замічаючи, що они самі піддавали менї материял до всїх моїх лжей. Я сам мав дуже мале знанє з оповідань приятеля Тена, деякі подробиці з ґеоґрафії про Варну, Ґалліполї і три чотири поверховні реченя про Босфор і Царгород — трохи за мало, щоби говорити зі знанєм про ті річи, але мої відомости заєдно розширяли ся, я збогачував їх в ромові з моїми слухачами.

— Скажіть менї, пане офіцире — відозвав ся раз малий, змарнїлий і дрожачий ще від пропасницї артилєрист — коли ви були в тім часї в Ґалліполї, то мусїли зійти ся з Канробером? [1]).

— Канробер, ага, правда! Великий, чорний мужчина з лисиною.

— Ні, ні, малий, білявий, з білявим вусом і довгим волосєм. В цїлій армії лиш він один носить таке волосє.

— Так, так, довге волосє, білявий вже, правда, правда.... і так доповнив я моє знанє описом Канроберта, з котрим я очевидно вів всїлякі розговори і котрий менї оповідав незвичайно цікаві річи.

Тут мушу признати ся до одної річи: Хоч як незвичайно вдячною і чутливою була моя публика в наслїдок своєї простоти і довірчивости, то однако я уважав потрібним забезпечити собі, як славні актори, підпору громадки загорільців, котрих одушевленє підкупив я успішними средствами. То так стало ся: Коли ми виїздили рано з Бокер, дав нам батько, чи матуся Тустен, вже не знаю котре з них, тяжкий, повний кіш, і сказав: „Слухайте, пане Альфонсе, на „Бонарделї“ єсть вправдї кухня і кухар, але кухня така брудна, а кухар так дорогий, що раджу вам як найменше користати з них. Купіть собі, як хочете, хліба, вина, трохи що теплого рано, але на прочий час дороги найдете тут всьо, чого потребуєте“.

І справдї, добрі люди наклали повний кіш ковбас, пушок сардинок і маринованих риб, ріжних оливок, миґдалів, фіґ і розинок та всїляких таких делїкатесів, що більше служать для смаку, як для поживи.

Я дуже високо цінив ті всі ласощі, але моя гордість була сильнїйша як смак, і я волів велїти подати собі з кухнї яку небудь їду. Ох, та їда, той обридливий кухар, котрого чорні слїди рук видко було на єго одїню!

Ліоньскі дами обідали все разом з нами. Але то, що було в коши, розділював я все рано і вечер на переднім покладї поміж вояків, і тим способом з кождим днем прибували менї нові приятелї і обожателї, вірні други, що готові були оплескувати і щиро сьміяти ся з найчудачнїйших моїх вигадок. Бо мушу піднести, що мої брехнї не були злочинами, не мали ніякої укритої цїли; я просто говорив неправду задля надто буйної уяви, з конечности, що мене перла, дати жите всїм моїм хлопячим мріям. Вкінци я сам себе обріхував, і справдї повірив, що єсьм кандидатом на офіцира, а я так ним хотів бути!

Що впрочім може промавляти в очах читача в мою користь в справі тих видумок і самохвальби, то та обставина, що за ними все слїдувала кара, і не минув ні один день з тих чотирох, коли тревала їзда, щоби я не дістав заслуженої кари.

Пригадую собі на чотири такі пригоди, які розповім цїлком щиро, а за котрих правдивість ручу.

Перша пригода:

Де то було? Того не можу вже тепер сказати, ні як то місце називало ся, ні як виглядало. Знаю лиш, що ми були ще на Полудни, бо ніч була тепла, а небо було темно-синє і усїяне безчисленними зьвіздами. Крім того було всюди повно виноградників, але они були низькі, такі як у нас в Нім, а скрізь по узгірях було повно фіґових дерев, котрих не

[1]) Славний француский генерал.

Пекінї союзними війсками. Є то незмінною засадою японьскої полїтики і наше правительство приміняє ся до неї на кождім кроцї. Коли до тепер думали, що засадою японьскої полїтики єсть поступати в порозуміню з сею або тою европейскою державою, то се пішло з того, що здавало ся, немов держави стремлять до тої самої цїли, що Японія. Але то виявить ся ще, що ми не звязали собі рук вглядом нїкого і коли-б завтра яка небудь европейска держава заявила намір заняти часть хіньскої держави з нагоди пануючого там заколоту, то переконано би ся, що Японія запротестувала би против того як найенерґічнїйше.

Новинки.

Львів дня 16-го серпня 1900.

— Іменованя і перенесеня. Др. Антін Петрицкий іменований старшим лїкарем повітовим для Галичини. — Бронислав Скочек, учитель школи вправ при мужескій семинариї учительскій в Тернополи, іменований старшим учителем учительскої семинариї в Сокали. — Ц. к. Висший суд краєвий у Львові іменував судовими канцелїстами: заступника учителя гімназияльного Семена Дозорцева в Ярославі для Солотвини, канцелярийних помічників Володислава Лїсовского в Городку для Вишнїчика і Генрика Давида Хальцля в Гусятині для Лютовиск і судового дитаря Емануеля Вайнґартена в Золочеві для Цїшанова, а судового канцелїсту Онуфрія Гулеюка перевіс з Підволочиск до Рожнїтова.

— Шайку аґентів, що наклонювали селян до еміґрациї, викрито в Новім Торзї. Головного виновника, Йос фа Старчовского, увязнено і відставлено до суду в Н. Санчи. Крім звичайних оплат по 10 зр. від особи, побирав Старчовский ще осібну винагороду за переведене еміґрантів, приналежних до війска, лїсами до пруської границї.

— Великий огонь. Минувшої ночи погоріла цїлковито дестилярня нафти в Губичах під Дрогобичем. Дестилярня була власностию Корнгабера і спілки і недавно єї побудовано. Шкода виносить 140.000 зр.

— Поєдинок наречених. З Парми в Італії доносять вельми сензацийну вість о поєдинку, який відбув ся межи парою наречених. Наречена Ірма Годензі посперечала ся сильно з своїм нареченим Коваллї, а причиною сварнї була заздрість. Підчас суперечки наречені хопили рівночасно за штилети і по завзятій борбі упали обоє без житя.

— Змова брукарів міских повстала онодї у Львові. Яко причину подають стрейкуючі занадто низку платню і лихе обходженє ся дозорців з ними.

— Самоубийства у войску. Будапештеньскі дневники доносять, що в тамошних касарнях відчитано приказ команданта тамошного корпуса, в якім він остерігає вояків перед сповнюванєм самоубийств. Сей приказ відчитувано волкам через три днї. Приказ кінчить ся погрозою, що вояків-самоубийців не будуть хоронити в день, але в ночи, без ніяких військових почестий і без музики.

— Борба з неморальностию. „Моск. Ведом.“ доносять, що в Москві видано на днях брошуру: „Про уживане обридливих слів при сварнях“. Якийсь богатий філянтроп закупив 14 тисяч примірників згаданої брошури, щоби роздати єї даром каменичним сторожам. Брошура виступає против уживаня обридливих слів і против виписаню їх по стїнах та инших публичних місцях.

— Почтовий голуб. Nev. York Herald доносить, що почтовий голуб, випущений дня 10 с. м. о $4\frac{1}{4}$ год. рано з Бордо прилетів до Лївернолю, т. є. на місце призначеня, о 8 год. 20 мін. вечером. Крилатий післанець зробив 585 миль в 16 годинах. З такою скоростию не летів ще доси нїодин голуб.

— Кара за цїкавість. В середу дня 8. с. м. зібрала ся на мості в Перемишли громадка цїкавих і приглядала ся, як сплавники бідували на Сянї зі сплавами, котрі зачепили о стовпи під мостом. Один селянин так цїкаво заглядав з моста в воду, що перегнув ся до половини тїла через поруче, аж вилетїла єму з пазухи хустка, в котрій мав завязані 200 К. Відак наплакав ся немало, бо тяжко було відшукати згуби на днї Сяну, аж знайшов ся один із сплавників, що згодив ся за доброю нагородою ратувати затоплений скарб. То удало ся єму аж по кількоразових пробах, за що дістав 15 К., а селянин поприсяг собі здержувати свою цїкавість.

— На злодію шапка горить. До антикварнї Іґля при улици Баторого у Львові зайшов случайно полїцийний аґент, а по хвили якийсь молодець, около 20-лїтний, з пачкою книжок на продаж. Коли сей послїдний замітив аґента, кинув книжки і почав утїкати. Аґент догадав ся, що то якась нечиста справа і пустив ся за ним в погоню. Удало ся єму справдї вхопити за чуприну многонадійного молодця, але лише на хвилю, бо він вирвав ся і лишив аґентови в руках жменю волося і капелюх, а сам пропав без вісти. Принесені на продаж книжки, як пізнїйше показало ся, походили з крадіжи довершеної при улици Кампяна ч. 13.

— Здурів від диму. Мало хто знає, що віддихаючи димом, можна ним затроїти ся так само, як затроює ся піяк альконолем, коли забогато пє горівки — тогди сходить з розуму. Оттак затроїв ся сими днями один пожарник в Берлинї, котрий вимушений був при пожарі в пивници віддихати через довший час димом; а треба ще додати, що той чоловік не пє горівки, бо належить до товариства тверезости. Ще кілька днїв тому назад робив він службу, але відтак мельдував ся хорим, і казав, що єго дуже голова болить. Той біль ставав що раз сильнїйший і довів остаточно до того, що чоловік той здурів. Лиш в сорочцї і виступцях, та вхопивши великий ніж в руку, став він бігати улицями міста і кидати ся на людий. Між иншими накинув ся він був на двох людий, що хотїли єго роззброїти. Тим людем прийшла в поміч полїция. Він тогди впав був до полїцийного будинку, та хотів там різати полїциянтів. Лиш з дуже великим трудом удало ся єго звязати і відставити до дому божевільних. Єсть то перший случай в Берлинї, що пожарник здурів від диму, але пожарники кажуть, що то дуже часто так буває, що они по роботї у великім димі бувають такі запаморочені, що мало не подуріють; длятого нема для них більшої небезпечности, як та, коли мусять працювати підчас пожару в пивницях.

— Катастрофа на мори. Французский похід до Хіни розпочав ся сумно. Коло Трафаль-

---

ґа дальше на північ. „Бонардель“ вечером задержав ся, бо Родан, з своїми небезпечними скалами і рвучою струєю не надає ся до плавби ночию. Подорожним було вільно вийти на берег, під условєм, що перед пятою годиною рано, являть ся знов на корабли.

Умучений довгою бесїдою і оповіданєм о ріжних пригодах морских, яких повно було в моїй хлопячій уяві, винів я всїх моїх слухачів — артилеристів, жуавів і стрільців на берег. Були се мешканцї північних сторін, для котрих все було новостию в тім краю, а спосіб, як сїє ся збіже, як єго укладає ся в копи, як управляє ся винну лозу, був їм зовсїм не знаний. Вправдї переїздили они вже раз через сей край, коли їх зелїзницею пересилали до Криму, але тоді споглядали они байдужними очима на все що доокола них було і з сеєї подорожі доокола сьвіта не внесли хиба нїчого більше як лиш згадку на службу, кару або побут в якім шпитали. І нїчого то такого незвичайного, если чує ся приміром такі їх оповіданя: „В Єрусалимі був якийсь Біду, котрий капралеви взяв ложку і віддав єї допера на Яві, через що повстали страшні подїї. В Ґаліполї дав менї капітан три дни арешту“.

Або пишуть они більше менше такі листи: „Константинополь 2 вересня, — Цїлий день булисьмо розложені табором перед мошеєю Ая Софія. Бреве мав тиждень. Їлисьмо печеню з горохом. Знаменита річ!“

„Дамаск, 6 жовтня. Єсьмо на стійцї при деревах олеандрових. Згубивем щітки, за що дістав 2 днї арешту!“ — І так дальше.

Отже одного вечера, підчас коли двох людий стояло на варті на покладї, що був осьвітлений великою червоною ліхтарнею до 5 години досьвіта, аж доки уміщений на машті корабля дзвінок не задзвонив до відїзду, повів я своїх стрільцїв, артилеристів і жуавів не незвичайну виправу. Виправа ся, котру я назвав „Рацция“, мала на цїли, аби мої бідні ослаблені вояки мали нагоду скоштувати величезних чорних ягід винограду та налюбували ся смаком фіґ і инших сочистих овочів, що своєю зеленостию і сьвіжостию приманювали до себе. А додаю, що моя полуднева вдача і красноріччивість, з якою я умів підбити моїх слухачів, незвичайно заострили їх апетит.

Вже сам не знаю, як довго тревала наша виправа, анї не пригадую собі, коли ми вийшли, нї коли ми вернули. Позістав лише менї в памяти дзвінок, що з невидимої вежи в дали дзвонив і кілька сьвітел, котрі високо перед нами яснїли і нагле погасли. Всьо спало. Від часу до часу чути було крик сови, та шелест каміня, котре під нашими ногами покотило ся, або придушений сьміх котрого з моїх товаришів, котрим я, як проводир наказав безусловне мовчанє.

Насунувши капелюх на уши ішов я на чолї моєї громади з тоненьким, гнучким прутом в руцї, як знаком мого начальства. Леонс був при менї, трохи позаду і ішов за мною мовчки і легко як тїнь. Незвичайний з него молодець, той малий Леонс. Пристрасний і відважний, готовий слухати всїх моїх вигадок, всїх моїх глупостий, задержав на своїм хорошім, блїдім лици з палкими очима все ту незамітну таємничу усьмішку з відтїнком якоїсь горечи і меляхолїйности. Та усьмішка мого товариша була менї довший час загадкою, що занепокоювала мене, аж до того дня, в котрім мав я вкінци єї зрозуміти — але ми ще далеко від того сумного дня. Хочу тут лише зазначити, що если так мало о тім любім молодци говорю, то по части єго вина в тім. Він не говорив много: належав до тої раси мовчаливих людий з Полудня, котрих я вже описав, а котрі що сильнїйші, ще пристрастнїйші суть ніж инші, позаяк в своїй говірливости не дадуть ся повздержати. Побуджений незвичайною силою уяви, що палить душу, снув мій свояк Леонс вже тоді фантазийні пляни і сни в своїй голові, не зрадивши їх жадним рухом, анї словом, яке пераз нечаяно випало з єго уст.

Я пригадую собі ту нашу приємну подорож до Ліону, коли ми оба лежали на покладї горілиць, поклавши руки під голову і споглядаючи на нічне небо, як нараз Леонс тихим голосом як би в одушевленю прошептав: „Ох, ті Борромейскі острови!...“ Нараз видало ся менї, неначеб зьвізди перелетїли, переплили і розплили ся в сльозах, і сам не можу сказати чому, так само як він не знав, звідки взялась у него нараз туга за пахучими островами італійского моря.

Однак тої ночи, коли я вів нашу виправу, не булисьмо анї Леонс, анї я в тім настрою, аби так легко дати ся чим небудь наклонити... Ми були оба корсарями, правдивими корсарями, що чули і уважали себе за таких, тим більше що з нами ішли ще инші корсарі, котрих ми вели здобувати винницї і нищити фіґові дерева.

— Дїти, отсе мушкателевий виноград! — крикнув я нараз і набравши повні жменї ягід випростував ся та заким я се слово висказав, а вже цїла винниця була спустошена, неначеб цїлий рій шаранчі присів єї. Лиш чути було в тімноті придушені голоси: „До чорта, а то добрі!... солодкі як цукор!“ та хрупанє твердих ягід під зубами. Відтак виліз Леонс на фіґове дерево і кидав в гори до наставлених шапок повними жменями червоні мов кров мясисті фіґи, котрих наші вояки не могли дотить наїсти ся, а котрі для нас, людий Полудня немають тої вартости, що білі цукрові фіґи або малі, дуже сочисті „бурґассо“ з своєю мягонькою мов шовк шкірочкою.

— Але деж суть тоті знамениті фіґи, о котрих говорите, пане офіцире? Чи їх тут зовсїм нема?

Як раз коли один з моїх „товаришів“ звернув ся з отсим питанєм до мене, ішли ми вздовж старого спорохнавілого муру, оброслого хоптою. Мур не був надто високий, а через відломаний єго місцями хребет мож було заглянути на подвіре, де на великих тростино-

ґару наїхав торпедовець „Фраме“ на адміральский панцирний корабель „Бреннус“ і розбив ся та потонув, при чім згинуло сорок і сім людий, не виратував ся ані один офіцир. Про причину тої катастрофи розповідають очевидці так: Онегди плило кілька кораблів француских, що везли корпус експедицийний до Хіни. Судна плили досить скоро. Ніч була тиха, небо зовсім спокійне. Около півночи адмірал Фурніє передав через торпедовець Фрам крайсерови „Фудр“ якийсь приказ. Торпедовець прискорив хід і підплив під адміральский корабель „Бреннус“ так близько, що комендант закомандував тогди зараз: Двайцять степенів на право. Чи то керманич зле врозумів приказ, чи може зле его виконав, — досить, що торпедовець вдарив з цілої сили в панцирний корабель і до кількох секунд щез без сліду під водою. Більша часть залоги спала і та згинула, з прочих уратовано 14 людий. Межи уратованими знаходить ся також керманич торпедовця, і той мабуть зможе пояснити докладно причину катастрофи. Деякі француски ґазети розповідають, що адмірали Фурніє і Бомон а також більша часть офіцирів суть того переконаня, що причиною катастрофи була хибна конструкция корабля, а іменно то, що керма була попсована. Другі знов суть того погляду, що причиною катастрофи корабельної мусіло бути щось иншого, бо торпедовець був зовсім новий і лише що перед чотирома місяцями відданий до служби. На вість о тій катастрофі вислав цісар німецкий кондоленцийну телеґраму до Парижа.

— **Померли**: Антін Теодорович, офіциял суду краевого у Львові в 42-ім роцї житя; — Антін Яблоновский, артист маляр, автор кількох драм виставлених на сцені руского театру, в 58-ім році житя, в Перемишли.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Всхідно-північно-західний австрийский союз зелізничий. Входить в житє додаток I. до тарифи часть II, зшитка 6, важний від дня 1 вересня 1900.

II к. Дирекция зелізниць державних в Оломунци оголошує, що перестанок зелізничий Меріш-Карльсдорф, при шляху зелізничім Меріш-Шільдберґ-Ґрулїх, отворено з днем 1. серпня с. р. для руху пакункового.

Австрийско угорско-італїяньский рух товаровий. З днем 1ого вересня 1900 входить в житє додаток I. до тарифи часть I, розділ Б і нова тарифа часть II, зшитка 2.

Телеграми.

Віденъ 16 серпня. Австро-угорский корабель „Мария-Тереса“ прибув до Чіфу. Після телеграми з корабля „Зента“ союзні войска пливуть до Натов, місцевости віддаленої від Пекіну о 27 анґлійских миль.

Рим 16 серпня. Король повідомив дипльоматичних представителів, що доперва в падолисті прийме їх урядово. Звідси здогадують ся, що король небавом виїде з Риму.

Льондон 16 серпня. Адмірал Бурс доносить з Таку, що Хінці всюди уступають перед союзними войсками.

Гонґконґ 16 серпня. Хінці дуже пильно укріпляють свої форти в Кантоні і заявляють, що їх армати розпічнуть огонь, скоро лиш в порті буде збирати ся більше военних кораблів.

Льондон 16 серпня. Посол хіньский переслав мінїстерству справ заграничних депешу, після котрої посли в Пекіні ще держали ся перед двома днями.

Курс львівский.

Дня 15-ого серпня 1900.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	640·—	650·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	539·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·60	91·16
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·50	92·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	91·50	92.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·—	90·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100·70
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·50	91·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	89·—	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базилїка 10 К. (Курс віденьский)	12·50	13·50
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети		
Дукат цїсарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·20	118·80
Доляр америк.	4·80	5·00

За редакцию відповідає: Адам Коханєцкий.

вих кошах сушила ся на зиму велика скількість цукрових фиґ. Рухом мого прута показав я їх жувавам та заохочуючи до діла, перескочив через мур з окликом: „Ану, хлопці, ходіть! До діла!“ — Господи Боже, що то було за знищене! Руки, уста, шапки, кишені, все було наповнене фиґами. Нараз заблисли серед темноти на подвірю жовті полумінї двох або трох ліхтарень, що близько понад землею порушали ся, та почули ся грізні голоси прокльону, між тим як два великі пси нас доганяли. Ось тогди то треба було видіти, як наш офіцир маринарки перескакував через мур, а за ним всі его вояки!

Темнота і незнане дороги спиньовали нашу дорогу, а єсли нас противник не зловив, то маємо се завдячувати тій обставині, що він бояв ся нашої чисельної переваги, а впрочім був певний, що на другий день знайде нас певно на „Бонарделльо“.

Коли задихані і мокрі від поту вернулисьмо на поклад, були всі сьвітла погашені і всьо спало твердим сном, виняьши вартових і двох малих Монпелїярців, котрі, боячи ся прилучити ся до нашого походу, очікували нашого повороту, в надії, що вас не мине пригода. — О... о... що за ґільтаї! Що за ґільтаї! — скрикнули они рівночасно з дитинною завистию, коли я оповів їм тихцем в темнім куті сальону о цілій нашій пригоді, украшаючи оповідане сильно натягненими і перекрученими подіями. Між тим повертали вояки один за другим і тихцем на пальцях ішли на перед корабля неначе ті ученики, котрі по нічній гулятиці закрадають ся до спальні.

Але наше пробуджене слідуючого дня, мій ти милий Боже! О пятій годині, коли ще біла мрака нас окружала, дзвонив дзвінок як звичайно. Я отворив очи на хвильку, надслухував аж промине послідне дрожане его і вже хотів знов їх замкнути, гадаючи в певним вдоволенем: „Єще можеш зо дві години спати“ — коли нараз завважав я на мое превелике здивоване, що „Бонардель“ вмісто як звичайно по послідним ударі дзвону відбити від берега, з місця ані не рушив ся. Натомість роздали ся на покладі кроки в ріжні сторони, а острі, гнівні голоси долітали через деревлянну стіну до моїх уший. Що стало ся? Мені видало ся, що я тоті грізні слова погрози десь вже чув і то не перед давним часом з далекого кінця великого темного подвіря. Не підлягало найменьшому сумнївови, що злодіїв фиґ відкрито, а тепер прийшли люди жадати відшкодованя за „бурґассо“. Мої здогади стали ся певними, коли двері сальону отворили ся і якийсь чоловік викликав мое імя. Капітан Ребуль просив мене, аби я зараз до него прийшов. Він був дуже непривітний, той капітан! Був ще більше рубашний, шорсткий і дикий як при першій нашій стрічи, з его малих очий під волохатою шапкою сипались искри, его червона борода наїжила ся, а з уст падали страшні проклони в марсилїйскім нарічію. Єго голос з великого крику зовсім охрип. Але ще глубше враженє ніж его гнів зробили на мене блїді, перестрашені і повні жалю лиця моїх бідних вояків, котрих стягнено зі сну, аби ставили ся перед сим лютим чоловіком і почули скарги полевого, що зі щитом і шаблею в руці та новій ґалевій шапці прийшов сюди, аби в імени своєї знищеної громади жадати відшкодованя.

Ледви показала ся моя голова з отвору входового, як вже батько Ребуль звернув ся до мене з шаленим криком:

— Ага, то Ви ту! Отже то Ви єсьте тим, котрого ті люди називають офіциром? Офіциром від чого, если сьмію спитати? Порядний то офіцир! Надуживав легковірности тих голодранців, аби вмовити в них, що фіґи, ягоди... належать до кождого, хто їх захоче. То вже прецінь дійстно встид! Чи Ви знаєте, що ось тепер заплатив я 22 франків і 50 сантимів відшкодованя і що честному Мітіфієви, котрого називають Пістолетом, а котрого я ще від дитиньства знаю, маю подякувати, що цілу ту шкоду можливо як найдешевше обчислив Двайцять два франки і 50 сантимів, чи Ви розумієте то? Двайцять два франки і 50!“

Ученик школи маринарки в Варні випростував ся і вхопив гордо за кишеню грудну свого сурдута:

— Я готов Вам їх звернути, пане капітане!

— Я не сумнїваю ся, молодий чоловіче — сказав батько Ребуль нагло успокоївшись, позаяк був вже обавляв ся, що своїх гроший не дістане в виду того, що пасажири „першої кляси“ на покладі „Бонарделя“ правильно нїколи не мали зі собою більше гроший подібно як пасажири третої кляси.

— А впрочім — говорив він дальше легко важним тоном — в той спосіб не заощадите Ви много їздою на корабли. Єсли ще кілька разів позволите собі на подібну розривку, то Ваше місце буде о много дорожше коштувати ніж їзда зелізницею.

В засаді я те саме собі казав, знаючи, яких старань мусіли мої бідні родичі докладати, аби могли дати мені до кишені тих кілька золотих монет. Але якже ту можна було признати ся до бідноти перед Монпелїярцями, обома дамами з Ліону, Анґлійцем і его дітьми, котрі з цікавости стояли за мною на ступенях сходів ведучих до сальону!

Суєта над суєтами! Щоби лише почути слова зачудованя, яке оказали вояки на вид 22 франків і 50 сантимів і на вид гордої міни, з якою виплачено їх капітанови, то був би я — здаесь мені — ще два рази тілько жертвував.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом Б. І. Вебера. (Телефона число 569).